

Daktaras Džonatanas Vinstonas, ant burnos ir nosies užsitraukęs medicininę kaukę, pasižiūrėjo į laikrodį, kabantį ant sienos Los Andželo apygardos Koronerio departamento rūsyje esančioje ketvirtojoje skrodimų patalpoje. 18.12.

Kūnas, gulintis ant nerūdijančio plieno stalo per kelis žingsnius nuo jo, buvo neatpažintos baltaodės moters, baigusios trečią ar pradėjusios ketvirtą dešimtį. Juodi, sulig pečiais ilgumo plaukai buvo šlapi, galiukai prilipę prie metalinio paviršiaus. Ryškioje operacinės šviesoje jos blyški oda atrodė lyg guminė, kaip ne žmogaus. Vietoje, kur buvo rasti palaikai, galimos mirties priežasties nepavyko nustatyti. Neaptikta nei kraujų, nei šautinių ar durtinių žaizdų, jokių sumušimų ar kraujosruvų galvoje, kūne, smaugimo žymių ant kaklo. Kūnas kone sveikas, išskyrus tai, kad žudikas buvo tvirtai užsiuvenus moters burną bei vaginą. Storais, šiurkščiais siūlais, negrabiai ir atmes-tinai.

— Ar pasiruošę? — paklausė daktaras Vinstonas Šono Henėjaus, savo jaunojo asistento.

Vaikinas neįstengė atplėsti akių nuo moters veido ir jos lūpų. Kažkodėl jautėsi kur kas labiau susinervinęs nei paprastai.

— Šonai, ar viskas gerai?

— E... taip, daktare, atleiskite. — Galiausiai pakėlęs žvilgsnį į daktarą Vinstoną, jis linktelėjo. — Pasiruošęs.

Vaikinas įsitaisė stalo dešinėje, o tuo tarpu daktaras įjungė skaitmeninį diktofoną, padėtą netoliese ant stalviršio.

Daktaras Vinstonas nurodė datą ir laiką, skrodime dalyvaujančiųjų vardus bei pavardes ir autopsijos registracijos numerį. Kūnas jau buvo išmatuotas ir pasvertas, tad daktaras ėmėsi vardyti fizinius aukos ypatumus. Prieš skrodimą daktaras Vinstonas kruopščiai ištyrinėjo palaikus ieškodamas požymių, kurie

padėtų nustatyti mirusiosios tapatybę. Nukreipęs žvilgsnį į siulę apatinėje kūno dalyje, stabtelėjo ir prisimerkė.

— Sekundėlė... — sušnibždėjo jis, tada žengtelėjo arčiau ir atsargiai praskėtė aukos kojas. — Prašau paduoti prožektorių, Šonai, — jis ištiesė ranką į padėjėją, neatitraukdamas žvilgsnio nuo aukos. Akyse sušmėžavo susirūpinimas.

— Kas nors negerai? — pasiteiravo Henėjus, paduodamas daktarui Vinstonui metalinį prožektorių.

— Galbūt, — daktaras nukreipė spindulį į jo dėmesį patraukusią vietą.

Henėjus nejaukiai pamindžikavo.

— Susiūta neprofesionaliai, — į diktofoną pasakė daktaras Vinstonas. — Siulės nemokšiškos ir netikslios. Tarsi paauglio, sulopusio savo nudrengtus džinsus. — Jis pasislinko arčiau. — Dygsniai reti, tarpai per platūs ir... — kryptelėjęs galvą, jis nutilo. — Negali būti...

Henėjus nušiorpo visu kūnu.

— Kas? — žengtelėjo jis arčiau.

Giliai įkvėpęs, daktaras Vinstonas pakėlė galvą ir pažvelgė į vaikina.

— Kas yra?

Daktaras kelias sekundes paspoksojo į prožektoriaus spindulio išryškintą vietą, norėdamas galutinai įsitikinti.

— Šviesa atsispindi į kažką moters viduje.

Pasekęs daktaro žvilgsnį, Henėjus pasilenkė. Neužtruko nė sekundės pamatyti.

— Velnias, šviesa tikrai nuo kažko atsispindi. Kas tai galėtų būti?

— Nežinau, bet tai ganėtinai didelis daiktas, nes matosi pro likusius tarpus.

Atsitiesęs daktaras nuo įrankių padėklo paėmė metalinę lazdelę.

— Šonai, nukreipk šviesą... štai taip, — jis padavė prožektorių savo jaunajam asistentui ir parodė, kur tiksliai reikia, kad spindulys kristų.

Pasilenkęs daktaras įkišo lazdelės smaigalį tarp dviejų dygsnių, nukreipdamas jį gilyn į aukos kūną.

Henėjus tvirtai laikė prožektorių.

— Panašu į metalą, — pareiškė Vinstonas, skverbdamasis gilyn lazdele, — tik negalėčiau tiksliau pasakyti, kas tai. Gal paduotum žirkles siūlei ardyti ir žnyples?

Kirpdamas jis neužtruko ilgai. Perrėždamas kiekvieną dygsnį daktaras žnyplėmis iš aukos odos traukė storus juodus siūlus ir dėjo į nedidelį plastikinį įkalčių maišelį.

— Ar ji buvo išžaginta? — pasiteiravo Henėjus.

— Tarpkojyje matyti kraujosruvų ir sužalojimų, panašių į prievartinį išiskverbimą, — patvirtino daktaras Vinstonas, — bet audiniai galėjo būti pažeisti ir tuo daiktu, kuris įkištas vidun. Paimsiu tepinėlių ir nusiūsiu į laboratoriją kartu su siūlais. — Daktaras žirkles ir žnyples padėjo į indą panaudotiems instrumentams. — O dabar pažiūrėkime, kokią staigmeną mums surengė žudikas.

Dešine ranka daktarui Vinstonui išiskverbus į aukos vidų, Henėjus net įsitempė.

— Na taip, buvau teisus. Daiktas nemažas.

Praėjo kelios nejuokios tylos akimirkos.

— Ir formos keistos, — paskelbė daktaras. — Tarsi kvadratinis... su kažkuo pritaisytu iš viršaus.

Galiausiai jam pavyko tą daiktą sugriebti. Tuomet patraukė. Įtaisas caktelėjo.

Henėjus žengtelėjo arčiau, kad geriau matytų.

— Metalinis, gana sunkus, gali būti rankų darbo... — toliau komentavo daktaras Vinstonas, spoksodamas į daiktą ran-

koje. — Bet vis tiek nesuprantu, kas tai... — Staiga suvokęs, jis išpūtė akis ir giliai įkvėpė, ramindamas pradėjusią daužytis širdį. — O Dieve...

2

Los Andželo policijos apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus detektyvas Robertas Hanteris užtruko daugiau nei valandą, kol nuo Holivudo teismo rūmų nusigavo iki nebeveikiančios mėsinės Los Andželo rytuose. Pranešimą buvo gavęs net prieš keturias valandas, bet teismo posėdis, kuriame jam teko liudyti, užsitęsė ilgiau, nei tikėjosi.

Hanteris priklausė išskirtiniam elitui, dėl kurio dauguma Los Andželo policijos departamento detektyvų verčiau atsisakytų dešinės rankos, nei *sutiktų* jam priklausyti. Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus Specialioji žmogžudysčių tyrimo grupė buvo sukurta tirti vien tik atgarsį keliančių serijinių žmogžudysčių bylas, reikalaujančias nuodugnaus, ilgalaikio tyrimo ir patirties. Hanteris šioje sistemoje vykdė dar specifiškesnę užduotį. Kadangi buvo įgijęs nusikalstamos elgsenos psichologo išsilavinimą, jam skirdavo tirti itin žiaurias žmogžudystes. Departamente tokios bylos buvo vadinamos *ypač žiauriais* atvejais.

Mėsinė stovėjo pastaruoju metu uždarytų verslo įmonių virtinės gale. Visa kaimynystė atrodė apleista. Hanteris sustabdė savo senąją biuką prie balto teismo medicinos ekspertizių furgono. Lipdamas iš automobilio jis leido sau ilgokai patyrinti pastatą. Langai uždengti tvirtomis metalinėmis langinėmis. Sienos taip tirštai išpaišytos grafičiais, kad sunku susigaudyti, kokia tikroji buvo fasado spalva.

Priėjęs prie duris saugančio pareigūno, jis parodė savo tar-

nybinį pažymėjimą ir sustojo prie geltonos nusikaltimo vietą žyminčios juostos. Pareigūnas linktelėjo, bet nieko nepasakė, akis buvo įbedęs kažkur į tolį.

Pastūmęs duris, Hanteris žengė vidun.

Ir išsyk buvo priblokštas pasibaisėtino dvoko. Sugedusios mėsos, sudvisusio prakaito, vėmalų bei šlapimo tvaiko mišinys vertė žiaukčioti, degino nosiaryklę bei akis. Stabtelėjęs Hanteris užsitraukė marškinių apykaklę ant nosies ir burnos tarsi savadarbę kaukę.

— Imk, bus geriau, — išeidamas pro galinio kambario duris pratarė Karlosas Garsija, tiesdamas partneriui medicininę kaukę. Ir pats tokią dėvėjo.

Garsija buvo aukštas, lieknas vyrukas apyilgiais tamsiais plaukais ir žydromis akimis. Jaunatviškai žavingą veidą gadino tik nosies kuprelė, primenanti sugijusį lūžį. Kitaip nei dauguma Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus detektyvų, Garsija labai pasistengė būti paskirtas į Specialiąją žmogžudysčių tyrimo grupę. Beveik trejus metus jau buvo Hanterio partneris.

— Galiniame kambaryje net nuo slenksčio dvokia, — linktelėjo Garsija link durų, pro kurias buvo tik ką išėjęs. — Kaip pavyko teismo posėdis?

— Užsitęsė, — atsakė Hanteris, taisydamasis kaukę aplink burną. — Ką mes čia turime?

Karlosas kryptelėjo galva į šoną.

— Tikrą makalynę. Auka — baltaodė moteris, baigianti trečią dešimtį, gal vos pradėjusi ketvirtą. Štai ten rasta paguldyta ant nerūdijančio plieno mėsininko darbastalio, — jis dūrė pirštu link kambario sau už nugaros.

— Mirties priežastis?

Partneris papurtė galvą:

— Teks palaukti skrodimo. Jokių akivaizdžių požymių. Bet štai staigmena: jos lūpos ir vagina *užsiūtos*.

— Ką?

Garsija linktelėjo.

— Tikra tiesa. Kažkokia beprotybė. Dar neteko tokio dalyko matyti.

Hanterio žvilgsnis nukrypo į duris už partnerio nugaros.

— Kūnas išvežtas, — atsakė Garsija perskaitęs mintį. — Doktoras Vinstonas šįvakar buvo atvykęs su visa teismo medicinos ekspertų komanda. Norėjo tau parodyti kūną ir aplinką tiksliai taip, kaip buvo aptikta, tik kad negalėjo ilgiau laukti. Karštis sparčiai blogino padėtį.

— Kada išvežė kūną? — Hanteris nesąmoningai žvilgtelėjo į laikrodį.

— Maždaug prieš dvi valandas. Juk pažįsti mūsų šį daktarėlį — gali būti, kad skrodimas bus jau įpusėjęs. Kol viską čia apžiūrėsime, jis gal jau galės mums atsakyti į bent kelis klausimus.

Suskambo Hanterio mobilusis. Sugraibęs jį kišenėje, Hanteris nusismaukė kaukę.

— Detektyvas Hanteris.

Kelias sekundes klausėsi.

— Ką? — Žvilgsnis šovė į Garsiją, išsyk pastebėjusį, kaip akimirksniu pasikeitė visa Hanterio povyza.

3

Iš rytinės Los Andželo dalies iki apygardos Koronerio departamento, esančio Misijos kelyje, Garsija atidūmė per rekordinį laiką.

Pasiekę departamento automobilių aikštelės prieigas, Hanteris su Garsija dar labiau sumišo. Įvažiavimą blokavo keturios policijos mašinos ir du ugniagesių sunkvežimiai. Pačioje aikštelėje stovėjo dar daugiau policijos automobilių; ten chaotiškai

blaškėsi keli neuniformuoti pareigūnai, vienas kitam rėkaujantys nurodymus ir mosuojantys rankose laikomomis radijo stotelėmis.

Žiniasklaida juos užpuolė lyg gauja išbadėjusių vilkų. Su savo furgonais prigužėjo vietinės televizijos ir laikraščių atstovų; reporteriai, operatoriai, fotografai grūmėsi dėl geresnės vietos ir kokybiškesnio vaizdo. Bet pagrindinis pastatas jau buvo apsuptas ir akylai saugomas Los Andželo policijos pareigūnų.

— Kas čia per velniava? — po nosimi sušnibždėjo Hanteris, Garsijai sustojus prie įvažiavimo.

— Jums teks pavažiuoti toliau, pone, — tarė jaunas policininkas, prisitinęs prie automobilio langelio iš Garsijos pusės ir karštligišškai mostelėjęs ranka tarsi vydamas šalin. — Čia negalima...

Garsijai atkišus pažymėjimą, pareigūnas išsyk prikando liežuvį.

— Atleiskite, detektyve, tučtuojau atlaisvinsiu jums kelią. — Jis atsisuko į du pareigūnus, stovinčius prie savo automobilių. — Nagi, vyrukai, praleiskite.

Mažiau nei po trisdešimties sekundžių Garsija jau statėsi savo „Honda Civic“ prie laiptų, vedančių į pagrindinį pastatą.

Išlipęs iš mašinos, Hanteris apsidairė. Tolimiausiame aikštelės kampe spietėsi grupelė žmonių, daugiausia vilkinčių baltus chalatus. Hanteris atpažino laboratorijos technikus ir koronerio tarnybos personalą.

— Kas čia nutiko? — paklausė jis ugniagesio, tik ką išjungusio savo radijo stotelę.

— Smulkiau sužinosite iš viršininko. Aš tik galiu pasakyti, kad kažkur patalpoje kilo gaisras, — jis parodė į buvusią senąją ligoninę, nūnai morgą.

Hanteris susiraukė.

— Gaisras?

Specialiajai žmogžudysčių tyrimo grupei kartais tekdavo aiškintis ir padegimo atvejus, tačiau šie retai būdavo laikomi ypač žiauriais. Hanteriui dar niekuomet neteko vadovauti padegimo bylos tyrimui.

— Robertai, čionai.

Atsigręžęs Hanteris pamatė daktarę Kerolainą Houv, besileidžiančią laiptais jų pasitikti. Ji visuomet atrodė gerokai jaunesnė nei keturiasdešimt šešerių metų. Bet šiandien buvo kitaip. Jos paprastai nepriekaištingai sušukuoti kaštoniniai plaukai plaikstėsi išsidraikę; veido išraiška niūri, tarsi moteris būtų palaužta. Jeigu Los Andželo apygardos koronerio tarnyboje egzistuo-tų rangai, daktarė Houv būtų antra po daktaro Vinstono.

— Kas čia, po galais, dedasi, daktare? — paklausė Hanteris.

— Visiška velniava...

4

Hanteris, Garsija ir daktarė Houv, kartu užkopę laiptais, įėjo į pagrindinį pastatą pro didžiąsias dvivėres duris. Vestibulyje lūkuriavo keli policijos pareigūnai ir ugniagesiai. Daktarė Houv nusivedė abudu detektyvus pro administratoriaus langelį link dar kitos laiptinės, vedančios žemyn į rūšį. Ir nors puikiai girdėjosi visu pajėgumu užiantys ventiliatoriai, visgi ore tvyrojo tirštas vimdantis chemikalų ir sudegusio kūno dvokas. Abu detektyvai instinktyviai užsidengė delnais nosis.

Garsija pajuto, kaip ėmė judėti skrandžio turinys.

Grindų plotas koridoriaus gale priešais skrodimo patalpos angą skendo vandens klane. Durys buvo nukeltos nuo vyrų.

Ugniagesių vadas kažką aiškino savo vyrukams. Pamatęs detektyvus, atsigręžė.

— Viršininke, — kreipėsi į ją daktarė Houv, — čia detekty-

vai Robertas Hanteris ir Karlosas Garsija iš Apiplėšimų ir žmog-
žudysčių skyriaus.

Vieni kitiems rankų nepaspaudė, tik mandagiai linktelėjo.

— Kas nutiko? — pasiteiravo Hanteris, net persikreipęs
dirsčiodamas į kambario vidų. — Kur daktaras Vinstonas?

Daktarė Houv neatsakė.

Nusiėmęs šalną, ugniagesių vyresnysis atgalia pirštinėta
plaštaka nusišluostė nuo kaktos prakaitą.

— Įvyko kažkoks sprogimas.

Hanteris susiraukė.

— Sprogimas?

— Tikrai taip. Patalpą jau apžiūrėjome — daugiau jokių
ugnies židinių. Tiesą sakant, gaisras buvo menkas. Purkštuvais
dar mums čia nespėjus atvykti buvo užgesintas. Kol kas neži-
nome, kas sukėlė sprogimą, teks palaukti gaisrų tyrėjų atskai-
tos. — Jis žvilgtelėjo į daktarę Houv. — Man sakė, kad čia di-
džiausia skrodimų patalpa, kartu čia yra ir laboratorija, ar ne
taip?

— Taip, tai tiesa, — patvirtino ji.

— Ar čia laikote kokių nors lakiųjų dujų... gal benzino ka-
nistrų?

Trumpam užsimerkusi, daktarė Houv sunkiai atsiduso.

— Kartais.

Viršininkas linktelėjo.

— Gal atsirado kokių nors dujų nuotėkis, bet, kaip ir sa-
kiaiu, teks palaukti tyrėjų ataskaitos. Pastatas patvarus, pamatai
tvirti. Ir ši patalpa yra rūsyje, sienos čia kur kas storesnės nei
kitur pastate, todėl sprogimo jėga buvo sulaukyta. Nors ir ganė-
tinai galinga, padariusi nemažai žalos, bet visgi nepakankamai,
kad sugriautų visą statinį. Daugiau nelabai ką galiu šiuo metu
pasakyti. — Nusimovęs pirštines, viršininkas pasitrynė akis. —
Čia viskas gerokai sujaukta, daktare, *gerokai* blogąja prasme. —

Jis nutilo, tarsi nežinotų, ką dar pasakyti. — Labai apgailestauju, — jo žodžiai atrodė persmelkti sielvarto. Niūriai linktelėjęs visai grupei, jis grįžo laiptais viršun.

Likusieji stovėjo tylėdami prie įėjimo į neseniai buvusią skrodimo patalpą, be žodžių apžiūrinėdami sprogimo padarinius. Tolimajame pasienyje mėtėsi sulankstyti stalai, padėklai, spintos, persisukę ratukai, — visi daiktai sugadinti, skendintys tinko dulkėse ir mėsos bei odos draiskanose. Pusė lubų ir didelė dalis apgriuvusios sienos raudonavo nuo kraujo.

— Kada įvyko sproginimas? — pasiteiravo Garsija.

— Prieš valandą, gal prieš valandą ir penkiolika minučių. Buvau susirinkime antrajame pastate. Pasigirdo duslus sproginimas ir ėmė plyšoti įsijungusi priešgaisrinė signalizacija.

Bet Hanteriui labiausiai kėlė nerimą didelis kiekis kraujo ir juodo plastiko, dengusio lavonus ar jų dalis, atraišų, besimėtančių ant grindų. Šaldytuvas su kūnais buvo įrengtas kitoje patalpos dalyje, nenukentėjusioje nuo sprogimo. Nė vienas šaldiklio stalčius neatrodė pažeistas.

— Kiek kūnų buvo laikoma šaldytuve, daktare? — atsargiai pasiteiravo Hanteris.

Daktarė Houv suprato, kad Hanteris jau pagavo esmę. Ji kilstelėjo dešinę ranką su ištiestu smiliumi.

Hanteriui širdį užgulė sunkumas.

— Buvo atliekama autopsija, — veikiau ne klausė, o teigė jis jausdamas, kaip nugara nuvilnija šiurpulys. — Skrodė daktaras Vinstonas?

— Velnias! — Garsija persibraukė delnu per veidą. — Negali būti.

Daktarė Houv nusigrėžė, bet ne taip greitai, kad spėtų paslėpti akyse besitelkiančias ašaras.

Kelias akimirkas žvelgęs į daktarę, Hanteris vėl atsigrėžė į suniokotą patalpos dalį. Besižvalgant ėmė džiūti gerklė ir širdį

sugniaužė dusinantis liūdesys. Doktorą Džonataną Vinstoną jis pažinojo daugiau kaip penkiolika metų. Kiek Hanteris įstengė prisiminti, Vinstonas visą laiką dirbo vyriausiuoju Los Andželo policijos departamento teismo medicinos ekspertu. Buvo itin darbštus ir puikiai atliko savo pareigas. Ypač stengėsi kruopščiai atlikti skrodimus aukų, įtariamai nužudytų neįprastomis aplinkybėmis. Bet visų svarbiausia — Hanteriui daktaras Vinstonas buvo tarsi šeimos narys. Puikus draugas, žmogus, kuriuo jis visuomet galėjo pasikliauti. Žmogus, kurį Hanteris gerbė ir kuriuo žavėjosi taip, kaip mažai kuo. Žmogus, kurio jis nuoširdžiai ilgėsis.

— Kambaryje buvo du asmenys, — akimirka daktarės Houv balsas virptelėjo. — Daktaras Vinstonas ir Šonas Henėjus, dvidešimt vienu metų teismo medicinos praktikantas.

Hanteris užsimerkė. Neturėjo ką pasakyti.

— Paskambinau išsyk, kai tik sužinojau, — pridūrė daktarė Houv.

Garsijos žvilgsnyje atsispindėjo grynas sukrėtimas. Per savo karjerą buvo matęs daugybę negyvų žmonių kūnų, kai kurie jų buvo sadistų žudikų groteskiškai išniekinti. Ir nors su daktaru Vinstonu Garsija susipažino vos prieš trejus metus, jiedu greitai susidraugavo.

— O kaip vaikas? — galiausiai paklausė Hanteris. Ir pirmą kartą Garsija išgirdo, kaip suvirpa partnerio balsas.

Daktarė Houv papurtė galvą.

— Apgailestauju. Šonas Henėjus buvo bebaigiantis trečią patologijos kursą Kalifornijos universitete. Ambicingai siekė teismo medicinos specialisto karjeros. Aš pati vos prieš šešis mėnesius patvirtinau jo prašymą dėl praktikos, — moters akys žvilgėjo. — Jo išvis neturėjo čia būti. Vaikinas sutiko mums pagelbėti. — Daktarė stabtelėjo, kruopščiai apgalvodama savo žodžius. — Paprašiau jo pagalbos. Aš pati turėjau asistuoti Džonatanui.

Hanteris pastebėjo, kaip virpa daktarės pirštai.

— Mirtis auką buvo ištikusi ypatingomis aplinkybėmis, — tęsė moteris. — Džonatanas tokiais atvejais visuomet prašydavo manęs asistuoti jam. Ir būčiau dalyvavusi atliekant skrodimą, bet užtrukau susirinkime, tad paprašiau Šono padaryti man paslaugą. — Jos akys prisipildė siaubo. — Ne jis turėjo šiandien mirti... o aš.

5

Hanteris suprato, kas vyksta daktarės Houv galvoje. Išsyk po sprogimo įsijungė savisaugos instinktas, ir moteris akimirką pajuto palengvėjimą: jai pasisekė. Bet dabar į mintis ėmė smelktis sveikas protas ir kaltė ir nuo to jai darėsi baisu. *Jeigu susirinkimas nebūtų užtrukęs, Šonas Henėjus būtų gyvas.*

— Niekas čia nekaltas, — mėgino guosti ją Hanteris, nors žinojo, kad žodžiai mažai ką reiškia. Prieš susitaikant su neišvengiamybe, jiems visiems teks išsiaiškinti, kas čia, šioje patalpoje, įvyko.

Nuo durų Hanteris tyrinėjo prieš jį atsivėrusį vaizdą, stengdamasis ką nors suprasti. Kol kas jis nematė jokios prasmės. Ūmai kažkas patraukė jo žvilgsnį ir jis prisimerkė, galiausiai atsigręždamas į daktarę Houv.

— Ar skrodimai įrašinėjami į vaizdajuoste? — pasiteiravo jis rodydamas į kažką, primenantį kameros stovą, besimėtantį ant grindų.

Daktarė Houv papurtė galvą.

— Labai retai, ir prašymą privalo patvirtinti kuris nors vadovas. Dažniausiai aš pati arba... — Nuo Hanterio jos žvilgsnis nukrypo į patalpos vidų. — Arba vyriausiasis teismo medicinos ekspertas.

— Tai yra pats daktaras Vinstonas.

Trumpai dvejodama daktarė Houv linktelėjo galva.

— Kaip manai, ar jis galėjo būti nusprendęs įrašyti šį skrodimą?

Ilgokai pamąsčiusios daktarės Houv veidas viltingai nušvito.

— Yra tokia galimybė. Jeigu jis manė, kad atvejis ganėtinai intriguojantis.

— Netgi jei taip, — įsiterpė Garsija, — kaip toks įrašas galėtų mums padėti? Kamera, be jokios abejonės, išlakstė į šipulius, kaip ir viskas šioje patalpoje. Jūs tik pasižiūrėkite.

— Nebūtinai, — lėtai pratarė daktarė.

Abiejų detektyvų žvilgsniai vėl nukrypo į ją.

— Ar žinai ką nors, ko mes nežinome? — paklausė Hanteris.

— Ketvirtoje skrodimų patalpoje kartais skaitomos paskaitos, — ėmė aiškinti daktarė. — Tai vienintelė patalpa, kur įrengta vaizdo kamera, prijungta prie centrinės, o šioji prijungta prie mūsų pagrindinio kompiuterio. Vadinasi, vaizdai išsaugomi ir standžiajame diske. Norint įrašyti paskaitą arba skrodimą, viskas, ką daktarui tenka padaryti, yra įjungti skaitmeninę kamerą, prijungti prie centrinės ir viskas paruošta.

— Kaip galėtume išsiaiškinti, ar daktaras Vinstonas taip ir padarė?

— Eikite paskui mane.

Daktarė Houv ryžtingai patraukė prie tų pačių laiptų, kuriais jie buvo nulipę žemyn, ir dabar pakilo į pirmą aukštą. Praėję administracijos langelį, jie nužingsniavo ilgu, tuščiu koridoriumi pro virtinę dvivėrių metalinių durų. Trečiame kelio ketvirtadalyje pasuko į dešinę. Koridoriaus gale jų laukė vienintelės medinės durys su nedideliu matinio stiklo langeliu. Daktarės Houv kabinetas. Atrakinusi duris, ji jas pastūmė ir įleido svečius vidun.

Kabinete daktarė patraukė tiesiai prie savo darbo stalo ir

įsiregistravo kompiuteryje. Abu detektyvai sustojo jai už nugaros.

— Tik mano ir daktaro Vinstono slaptažodžiams suteikta administratoriaus prieiga prie vaizdo įrašų katalogo pagrindiniame kompiuteryje. Pažiūrėkime, ką mes čia turime.

Vos keliais klavišų paspaudimais daktarė Houv atsidarė katalogą, kur saugomi visi vaizdo įrašai. Pagrindiniame aplanke buvo trys pakatalogiai: „Nauji įrašai“, „Paskaitos“ ir „Skrodimai“. Atidariusi pirmąjį, pavadintą „Nauji įrašai“, daktarė jame rado tik vieną *mpg* failą. Laiko žyma rodė, kad jis sukurtas prieš valandą.

— Pavyko. Džonatanas visgi įrašė skrodimą, — daktarė Houv nutilusi neramiai dirstelėjo į Hanterį. Šis pastebėjo, kad moteris kilstelėjo ranką nuo pelės.

— Viskas gerai, daktare. Tau nebūtina kartu žiūrėti. Dabar jau mes perimsime šį reikalą.

Daktarė Houv sekundėlę dvejojo.

— Būtina, — galiausiai atsakė moteris ir dukart spustelėjo failo pavadinimą.

Ekranas sumirgėjo ir kompiuteryje įsijungė vaizdo grotuvo programa. Hanteris su Garsija prisislinko arčiau.

Vaizdas nebuvo puikiosios kokybės, bet aiškiai matėsi baltaodės moters kūnas, gulintis ant skrodimo stalo. Filmuota iš viršaus ir tam tikru kampu, vaizdas iš dalies pritrauktas, tad skrodimo stalas užėmė didžiąją ekrano. Dešinėje buvo matyti dviejų žmonių balti chalatai.

— Ar gali padaryti, kad matytųsi daugiau? — paklausė Garsija.

— Taip buvo įrašyta, — papurtė galvą Hanteris. — Mes iš čia negalime valdyti kameros. Juk tai tik vaizdo atkūrimas.

Ekrane vienas iš dviejų žmonių, stovinčių iš dešinės, pajudėjo link lavono galvos ir pasilenkė jos apžiūrėti. Staiga kadre atsirado daktaro Vinstono veidas.

— O kur garsas? — pasiteiravo Garsija stebėdamas, kaip daktaras Vinstonas juda tyloje. — Kodėl nėra garso?

— Mikrofonai kamerose, kuriomis filmuojame skrodimus, gana prasti, — paaiškino daktarė, — todėl dažnai jų net nejungiamo.

— Maniau, kad patologai įrašo kiekvieną savo žingsnį.

— Taip ir yra, — patvirtino ji. — Į savo asmeninius diktofonus. Mes juos atsinešame į skrodimo patalpą. Aparatas, kuriuo Džonatanas naudojosi, dabar turbūt guli sumaitotas tarp kitų nuolaužų.

— Tiesiog nuostabu.

— *Riešuto rudumo akys, gerai prižiūrėta oda, ausų speneliai nepradurti...* — pasakė Hanteris, bet paskui daktaras Vinstonas nusigręžė nuo ekrano. — Velnias! Nebematau jo burnos.

— Tu moki skaityti iš lūpų? — paklausė daktarė Houv; jos nuostaba tarsi veidrodyje atsispindėjo ir Garsijos veide.

Hanteris neatsakė. Neatitraukė žvilgsnio nuo ekrano.

— Kur, po galais, to išmokai? — pasidomėjo Garsija.

— Iš knygų, — pamelavo Hanteris. Dabar jis mažiausiai troško kalbėti apie praeitį.

Kelias sekundes jie stebėjo ekraną tylėdami.

— Džonatanas atlieka įprastą išorinę kūno apžiūrą, — pratarė daktarė Houv. — Tuomet būna įvardijami fiziniai aukos požymiai, apibūdinamos žaizdos, jeigu tokių yra. Taip pat ieškoma kokių nors žymių, padedančių nustatyti aukos tapatybę. Ši moteris į lavoninę pateko neatpažinta.

Ekrane daktaras Vinstonas stabtelėjo, veide sušmėžavus susidomėjimui. Jie trise stebėjo, kaip asistentas jam paduoda nedidelį prožektorių. Prisilenkęs, šviesos spindulį jis nukreipė į siūlę apatinėje aukos kūno dalyje, judindamas prožektorių čia į vieną, čia į kitą pusę. Panašu, kad kažkas daktarą pribloškė.